

Hvordan i alverden skal vi finansiere den danske samfundshusholdning, hvis vi ikke er i stand til at gøre det under en højkonjunktur? Hvordan kan nogen tro på, at vi så er i stand til at gøre det under en lavkonjunktur? Og tror nogen virkelig, at vi altid skal køre med underskud? Regningen skal betales, og det er helt uansvarligt, at vi ikke løfter den opgave, når pengene strømmer ind i statskassen.

Så siger fru Elisabeth Arnold, at det kun var halvgjort arbejde, regeringen efterlod i 1992-93. Ja, på mange områder var det, men regeringen ønskede jo også at fortsætte. Det var ikke regeringen, der ønskede at forlade arbejdet. Situationen var ikke den samme som i 1982. Vi ønskede nemlig at fortsætte, men der var nogen, der ikke tillod, at vi fortsatte genopretningspolitikken. Så det, vi oplever nu, er selvfølgelig, at det er irriterende, at man smider de penge væk, som skulle være brugt til at sanere den danske samfundsøkonomi.

Pia Christmas-Møller (KF):

Der går en lige linje fra arbejdet i mere end 10 års borgerlige regeringer under Det Konservative Folkepartis ledelse til dette års finanslovforlig. I mere end 10 år knoklede vi for at genoprette dansk økonomi. Det lykkedes! Da vi måtte gå af, efterlod vi en bomstærk økonomi med ekstremt lav inflation, lav rente, med et massivt overskud på betalingsbalancen osv. Vi stod med en kernesund økonomi lige foran et solidt opsving.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi ærgrede os over, at vi ikke selv kunne få lov til at høste frugterne af det lange, seje slid, at vi ikke selv kunne få ansvaret for, at de nye solide muligheder blev udnyttet maksimalt.

Men to ting stod hurtigt lysende klart for den konservative gruppe. For det første: Vi vil gøre, hvad vi kan for hurtigst muligt at få en ny borgerlig regering. For det andet: Indtil det lykkes, vil vi gøre alt, hvad der står i vores magt for at begrænse de socialdemokratiske ulykker.

Vi er stålsatte i vores vilje, når det drejer sig om at forhindre, at en socialdemokratisk domineret regering får held til at sætte det hele over styr. Det er fortsat vores mål og prioritering. Det skal ingen tage fejl af, heller ikke regeringen.

Lige så hårdt vi knoklede for at berede vejen for et solidt opsving, lige så hårdt vil vi knokle for at få opsvinget til at bide sig fast, for det er forudsætningen for, at vi kan få has på arbejdsløsheden.

Præcis denne vilje til at påvirke samfundsudviklingen ud fra borgerlige, konservative pejlemærker, hvad enten vi er i regering eller er i opposition, prægede vores tilgang til dette års finanslovforhandlinger, akkurat som det var tilfældet sidste år, hvor vi indgik et forlig med regeringen sammen med Venstre.

Vi var ikke optaget af at gøre dette års forhandlinger om finansloven til en kastebold i et udsigtsløst taktisk spil, hvor det eneste sikre resultat ville være ustabilitet og højere rente til skade for erhverv, eksport og beskæftigelse. Vi ville ikke bruge kræfter på taktiske manøvrer, som ikke havde skygge af chance for at føre os spor tættere på en borgerlig regering. Vi var alene optaget af, om vi kunne få de helt nødvendige indrømmelser, som til gengæld også skulle til for at sikre, at udviklingen trækker i den rigtige retning.

Indholdet og regeringens bevægelighed var afgørende for vores vurdering af, om vi kunne nå et resultat. Vi kom med vort eget udspil, udarbejdet sammen med Venstre. Vi mødte med en række krav. Vi sagde rent ud til regeringen, at hvis den overhovedet skulle gøre sig forhåbninger om et forlig, måtte den være klar til at give markante indrømmelser inden for tre hovedområder. Det gjaldt erhvervs- og arbejdsmarkedet, det gjaldt budgettet, og det gjaldt politiet og forsvaret, hvor regeringens nedskæringer måtte tages af bordet.

Med finanslovforliget fik vi ikke alene indrømmelser på alle tre hovedområder; vi fik også en række konservative mærkesager igennem.

Vi forlangte at få dagpengesystemet øverst på dagsordenen. Det gjorde vi, fordi en markant stramning af dagpengereglerne er afgørende for fastholdelsen af opsvinget og for nedbringelsen af arbejdsløsheden. Netop arbejdsløsheden – både den reelle og den statistiske – er vores akilleshæl, menneskeligt såvel som økonomisk.

I dag er dagpengesystemet en selvstændig barriere for nedbringelsen af arbejdsløsheden. Flaskehalstruslen er reel. Og vi ved af bitter erfaring, at når vi først har fået flaskehalse, er det så godt som umulige at komme af med igen.

Det er derfor mere end en almindelig hastesag, at vi netop nu får taget fat på en dagpenge-reform. Det Konservative Folkeparti fremlagde allerede sidste år vores bud i oplægget »Vækst og velstand«. I sommer kom vi med vort forslag i meget konkret form, fordi det var afgørende, at vi i forbindelse med dette års finanslovforhandlinger fik taget fat på en egentlig dagpenge-reform.